

land ikke burde gives, uden at denne Ting, saa vidt muligt, under en eller anden Form havde været forhandlet med Lovgivningsmagten.“ Han angiver Grunden: Fordi det grønlandske Budget Aar for Aar giver Underskud, er der al mulig Grund til at være nøjeregnende med Tildelingen af ny Koncessioner. Herpaa svarer saa Indenrigsminister Hørring — det er Sp. 1933 — og, som jeg sagde før, disse Udtalelser vidne om, at han ikke har været helt klar over, hvad det drejede sig om. Hans Udtalelser ere til at begynde med ganske svævende og ubestemte. Han taler om Koncessioner i Almindelighed, mener, at „Regeringen, det antager jeg da, i Reglen er berettiget til uden Rigsdagens Samtykke at meddele Koncessioner.“ Han fremsætter en Række almindelige Betragtninger over de Grunde, som kunne tale for, at Regeringen bør kunne handle paa egen Haand: Det kan dreje sig om Forhold som Bortforpagtning af Ejendomme og andre Brugsdispositioner; hvis man ikke i saa Tilfælde vil overlade Regeringen at træffe Dispositioner paa egen Haand, vil Handelen kunne gaa i Stykker, der er ikke Tid til at tale med Rigsdagen osv. osv. Derefter gaar han over til at tale særligt om den grønlandske Koncession og siger: Der vil ikke let blive Tale om at give Koncession paa andre Vilkaar end dem, der nu gælde, og der er neppe Tale om, at der vil melde sig andre Liebhave, men hvis der skulde komme andre Forhold end de nuværende, kan Regeringen altid overveje Sagen og eventuelt konferere med Finansudvalget — helt igennem en ganske svævende og almindelig Tale. Saa svarer Ordføreren igen herpaa — det er Sp. 1959. Han vil ikke komme ind paa det almindelige Spørgsmaal om Koncessioner i det hele taget, og det var der jo heller ikke nogen Anledning til; han vil heller ikke benægte, at der kan være Tilfælde, hvor Tiden er saa knap, at Ministeren maa kunne handle paa egen Haand; særlig naar det drejer sig om mindre Ting, vil der heller ikke være Grund til at være saa nøjeregnende. Men, slutter han, „jeg mener dog, at hvor det gælder større Koncessioner — saaledes netop, naar det f. Eks. gælder om Fornyelse af Koncessionen til Kryolitbrudene — der vil det være korrekt, og jeg tror, det er en beføjet Fordring fra Rigsdagens Side, om Regeringen vil konferere med os i Forvejen.“ Paa dette svarer derefter Indenrigsministeren anden Gang — det er Sp. 1966 — og denne Gang er han bedre

orienteret. Det er aabenbart, at han i Mellemtiden har faaet at vide, hvad det drejede sig om. Han taler denne Gang tilmed ikke blot paa egne, men ogsaa paa andres Vegne, han siger „Vi“. Hans Udtalelse lyder ordret saaledes, jeg skal oplæse den i dens Helhed: „Hvad Koncessionerne i Grønland angaar, maa vi fastholde, hvad jeg har sagt tidligere, at det er Regeringens Sag at give disse Koncessioner, selvfølgelig under Kritik af Bevillingsmagten. Jeg skal tilføje, hvad jeg tror, jeg ogsaa udtalte den Gang“ — det vil sige forrige Gang, han havde Ordet, da sagde han imidlertid ikke noget om det, men det er det samme, for nu siger han det — „at jeg vilde finde det rimeligt, at Regeringen konfererede med Rigsdagen, naar der var Lejlighed dertil, inden Koncessionen gaves, og det er vistnok ogsaa den samme Tanke, som den ærede Ordfører havde, men ikke paa den Maade, at Koncessionen kom til at foreligge til Beslutning af Rigsdagen.“ Altsaa han siger: Jeg er rede til at konferere med Rigsdagen — han tænker herved ligesom Ordføreren specielt paa Finansudvalget — men derimod gaar jeg ud fra, at Meningen ikke er, at Sagen skal forelægges til Afstemning, til Beslutning af Rigsdagen. Paa denne Udtalelse svarer endelig Ordføreren til sidst — Sp. 1997: „Med Hensyn til Koncessionerne slaar jeg fast, at den ærede Minister altsaa har udtalt sin Villighed til at konferere med Rigsdagen, eventuelt med Finansudvalget, om ny Koncessioner af Betydning i Grønland.“ — Dette er den Forhandling, der fandt Sted, og som var i Overensstemmelse med det, som forud havde været Genstand for Forhandling i Finansudvalget, og som nu skulde siges og slaas fast i Salen. Der foreligger altsaa her en ganske bestemt Klargørelse af, hvorledes dette Forhold skulde tages, naar Koncessionen var at forny; saa skulde Ministeren, inden han afgjorde Sagen, først konferere med Finansudvalget, det var han ved disse Udtalelser bunden til. Nu i Efteraaret, da Finansudvalget begyndte sit Arbejde og gennemgik ogsaa det grønlandske Budget, kom vi naturligvis i Tanker om, at Tiden nærmede sig, da Kryolithselskabets Koncession løb ud. Der var ganske vist endnu en rum Tid tilbage, men forrige Gang var den jo bleven fornyet allerede 3 Aar forud, og vi fandt det derfor rettest at optage en Forhandling med Ministeren derom i god Tid. Vi skrev derfor til Ministeren for som Udgangspunkt at faa en Afskrift af Koncessionen af 1882, som vi antog endnu var gældende. Men jeg